

בוב היקוק דבר אמת

אֲשֶׁה קְרָאָה שִׁיר עַל שְׂדֵה הַיְמָנִי.
 הוּא נִכְרַת בְּפִשְׁיטָה עַל כְּפָרָה.
 הִיא הַסְתַּכְלָה מְטָה עַל חֲזֵה הַיְמָנִי בְּעֶפְר
 וְרֵאֲתָה שֶׁהוּא בּוֹרֵד. מְלוֹתֶיהָ שְׁלָה. שְׂדֵה הַיְמָנִי
 הָיָה הַשָּׂד עָלָיו שָׁמָּה בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אֶת פִּיּוֹת
 יְלָדֶיהָ. הִיא אָמְרָה אֲזֵי שִׁילְדֶיהָ
 הֵם הַהֲתַחֲלָה שֶׁל כָּל הַיְלָדִים, שִׁילְד אֶחָד
 הוּא כָּל יֶלֶד שֶׁהוּא, כִּי שֶׁהַשָּׂד הַיְמָנִי הַבוֹרֵד הַזֶּה
 עַל הַקְּרָקַע הָאֲכִיל עוֹלָם. הַכֹּל
 עוֹלָל אֶחָד. הַמְּלִים שְׁלִי. קוֹלָה נַעֲשֶׂה קֶטֶן
 יוֹתֵר וְיוֹתֵר כְּשֶׁקְרָאָה, כְּאֵלוֹ הַמִּיקְרוֹפּוֹן
 שֶׁנָּה אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו בְּעֵנִין הַקּוֹל, כְּאֵלוֹ נִקְדָּה
 נִסְתָּה לְקָרָא לְעֲצָמָה בְּשֵׁם, וְנִשְׁעַנְתִּי קְדִימָה
 עִם כָּל מִי שֶׁנִּשְׁעַן קְדִימָה, הֵינּוּ עֲצִים
 שֶׁגִּדְלוּ בְּרוּחַ, וְכִשְׁהִיא אָמְרָה
 שֶׁהֲרִימָה אֶת הַשָּׂד הַבוֹרֵד וְעֻטְפָה אוֹתוֹ
 בְּבֹד, הַפְּכֵתִי לְהַרְגֵּשׁת הַקְּרִיעָה
 שֶׁל דָּף נִיר שֶׁנִּתְלַשׁ מִמַּחְבְּרַת
 עַל יְדֵי אִישׁ טוֹבֵעַ שְׁכוּתָב, "עֲכָשׁוּ אֲנִי מוֹכֵן
 לְקַחַת שְׁעוּרֵי שְׁחִיָּה". לֹא הָיָה שׁוּם מְקוֹם לְלִכְתּ אֵלָיו
 וְלֹא יָדַעְתִּי מָה לַעֲשׂוֹת עִם הַיְדִים שֶׁל עֵינֵי
 אִם סְכִינִים הֵם מָה שֶׁהַעוֹלָם, שֶׁאֲנִי נוֹגֵעַ בוֹ בְּמַבְטִי,
 נוֹגֵעַ בְּנוֹ חֲזָרָה. הִיָּה יֵין אַחֲרֵי הַפְּטָפוֹט
 וְשִׁפְשׁוּף מְעַגְלֵי שֶׁל גּוֹפּוֹת בְּקֶהֶל
 כְּאֵלוֹ הֵינּוּ מְכוֹנֵת כְּבִיסָה גְדוּלָה אַחַת מְדַבְּרַת עַל שִׁירָה,

על דיקטטורים ועל זכויות אדם והזן
 הזעיר והנכחד של פחזניות-סרטן נעלם מהר
 וטעים כל כך, הם נעלמו ואנחנו נעלמנו והלכתי
 אל המכונית עם איש וכוכבים והרגשת השרדונה
 הצרפתי בדמי, כשהאיש אמר שלשונו
 ידעה את שד האשה הימני ולשם היא שיכת.
 הוא הציע את האינטימיות הזאת כבדרך אגב, פתח את דלת מכוניתו,
 עליה נשען כשהוא נכנס לפרטי הרומן שלהם,
 ואז נסע ואני נשארת עם צרצרים
 אומרים "בטח בטח" בפעימת-דבורים
 שלא עזרה בפתיחת טענות השד השונות,
 האחת של כריתה השניה של מגע. התישבותי על מכסה המנוע,
 אותו מושב גדול ונע, והסתכלתי למעלה,
 שזה הכוון ששאלותינו מעדיפות,
 כמה פעמים כבר אתה מסתכל הצדה ושואל, מה פרוש כל זה,
 זו בטח שאלת העל. כמה מהאנשים
 האחרים שעזבו נגשו וחשבו בטח שאני עדין משפע
 מהשיר, אחת מהם הצטרפה אלי על מושב המכונית,
 היא לקחה שאיפה והעברנו חתיכה של נורת' קרולינה
 בינינו, חתיכה של שדות זוהרים, וחשבותי
 על איך אש זו היתה פעם השמש שהוצאה לחפשי, שמש
 שנגעה בטבק וגרמה לו לגדל, שמש
 שהיתה נותנת לנו טעם וסרטן מבלי שנהיה מודעים,
 והיא המשיכה עוד ועוד ואני המשכתי עוד ועוד
 בדרך הדוהרת של סוגינו. ואז המארח והמשוררת
 יצאו, כשאמרתי "קריאה נהדרת" והאשה לצדי
 אמרה "קריאה נהדרת" והמשוררת הורידה את הראש
 והרימה אותו מחדש, קדה צנועה. אף פעם לא נעצתי מבט

מֵהֶגֶן כָּל כֶּךָ בַּחֲזוֹה שֶׁל אִשָּׁה, עִם כּוֹז זִקְפָּה,
 הָאֵמֶת, אֲבָל לֹא יִכְלֹתִי לֹמֵר וְהִיא עֲזוּבָה,
 הָאִשָּׁה לְצַדִּי עֲזוּבָה, כָּל כֶּךָ הִרְבֵּה
 מִתְרַחֵשׁ מִסָּבִיב, הַפְרָדָה. הֵייתִי לְבָר,
 שְׁזָה דְבַר יִהִיר לֹמֵר בְּהִתְחַשֵּׁב בְּעֵצִים, בְּעֵטְלִפִּים,
 וְחֲשַׁבְתִּי, אִם לֹא הַשֹּׁד שְׁלָה אֲז שֶׁל מִיִּשְׁהִי אַחֲרֵת,
 וְכִנְרָאָה לֹא שֶׁל אַחַת אֶלָּא שֶׁל רַבּוֹת, שְׂדוֹת מְלֵאִים
 שֶׁל שְׂדִים שֶׁנִּפְלוּ, חַיִּים שְׁלֵמִים שֶׁל נְשִׂיאת
 מֵה שְׁחָסֵר, וּלְפָחוֹת עֲכָשׁוּ, הַחֶסֶר הַזֶּה
 מְחַבֵּר לְמֵלִים, הַפְתִּילִים הַיְחִידִים שֶׁמְחַזְזִיקִים אוֹתֵנּוּ כְּאֵן.

השיר התפרסם בכתב-העת **The Missouri Review**, כתב-עת לשירה, פרוזה ומסות
 של אוניברסיטת מיסורי-קולומביה, כרך 29 מס' 4, 2006.